

عنوان مقاله:

ارتباط بین سبک های تعاملی معلمان با خودپنداری دانش آموزان دوره ابتدایی شهرستان شیراز

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهشهای آموزش و یادگیری، دوره 9، شماره 1 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محبوبه البرزی

محمد خیر

خلاصه مقاله:

تعاملات معلمان با دانش آموزان از مهم ترین عوامل در محیط یادگیری است که تاثیر به سزایی بر خودپنداری دانش آموزان دارد. بدین منظور هدف از پژوهش حاضر، بررسی رابطه بین سبک های تعاملی معلمان با خودپنداری دانش آموزان بود. از کلیه دانش آموزان پایه چهارم و پنجم ابتدایی شهرستان شیراز، نمونه ای مشتمل بر ۲۶۳ دانش آموز (۱۴۵ پسر و ۱۱۸ دختر) در دامنه سنی؛ ۹-۱۲ سال به صورت خوشه ای مرحله ای، انتخاب گردید. برای جمع آوری داده ها، از پرسشنامه های؛ تعامل معلم و دانش آموز و توصیف خود، استفاده گردید. پرسشنامه تعامل معلم و دانش آموز، هشت ویژگی رفتاری معلم را از دیدگاه دانش آموز، ارزیابی می کند و پرسشنامه توصیف خود نیز خودپنداری را در هفت بعد مجزا و یک بعد کلی، مورد سنجش قرار می دهد. روایی پرسشنامه های مذکور در پژوهش حاضر بر مبنای روش های؛ تحلیل عاملی و همبستگی با آزمون های مشابه و پایایی با روش های؛ آلفای کرونباخ و بازآزمایی، محاسبه و ضرائب مطلوب، به دست آمد. تحلیل های آماری نشان داد؛ خودپنداری دانش آموزان توسط سبک های تعاملی، پیش بینی می گردد. نتایج تحلیل رگرسیون چندگانه نیز حاکی از آن بود که از میان ابعاد مختلف سبک های تعاملی معلم، بعد راهنمایی پیش بینی کننده مثبت و بعد سخت گیری، پیش بینی کننده منفی و معنادار، خودپنداری دانش آموزان بوده است. نتایج ضریب همبستگی پیرسون نیز نشان داد؛ بین خود پنداری علمی و همکاری، همبستگی مثبت و معنادار و بین خودپنداری علمی و تسلط، همبستگی منفی و معنادار وجود دارد هم چنین تفاوت های معنادار آماری بین دختران و پسران، در سبک های تعاملی معلمان و ابعاد خودپنداری وجود داشت.

کلمات کلیدی:

سبک های تعاملی معلم، خود پنداری علمی، خود پنداری غیرعلمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1388365>

